

SEHİT ŞERİFE BACI

İşte Şerife gelin bu köylü ve 21 yaşında. O'nu 16 yaşında evlendirmişlerdi. Düğünden iki ay sonra Harbi Umumi patlak verdi. Kocasını askere aldılar. 6 ay sonra da Çanakkale'den kocasının ölüm tezkeresi geldi. Kimsesizdi, hiçbir geliri yoktu. "Bu tazeliğiyle yapayalnız durması yakışık almaz" diyen köyün yaşlıları, onu sakata ayrılmış bir asker gazisi olan Topal Yusuf ile evlendirdiler.

Üç yıl sonra Şerife Gelin'in bir kızı oldu. Küçük kıza Elif adını koydular. Elif anasını emiyor, emdikçe Şerife Gelinin sütü artıyordu. Bunu fırsat bilen komşular, o günlerin salgın hastalıkları yüzünden anası ölen, yetim kalan, süt ememeyen hangi çocuk varsa, Şerife Gelin'e getiriyorlar; Köyün yetimlerini hep O emziriyordu. Belki de bunlar çile günlerinin tabii bir yansıması idi. Sonuç olarak bu köyde yetimlerin tamamı süt kardeşi, Şerife Gelin de süt anası olmuştu... Evdeki işlerle birlikte dışarı işlerini de Şerife gelin yapardı. Öküzlerle çift sürmek, merkeple dağdan odun getirmek, orakla ekin biçmek, döğen sürmek hepsi hepsi Şerife Gelin'i gözlüyordu. Kocası Topal Yusuf'un sadece adı vardı. Savaşta sol bacağı kopmuş, yakınında patlayan bomba bir gözünü kör etmişti... Kulaklarının duyması ise günden güne ağırlaşıyordu. Bu haliyle O'nun iş yapması zaten mümkün değildi. Günlük işlerini ve hizmetini de Şerife Gelin yapıyordu.

Çile demet demet, hicran gökleri tutmuş, gözyaşı diz boyu olmuş akıyordu. Nice şehit anaları oğlunun acı haberiyle ciğerini dağlarken nice gelinler hayata küsmüş, nice umutlar baharında solmuştu. Açlık, yokluk, perişanlık kol geziyordu. İnsanlar saadeti sadece ölümün kollarında açan bir çiçek sanır hale gelmişlerdi. Artık gözler taa uzaklara, umutlarsa bir başka bahara kalmış gibiydi.

Bir akşam üzeri köyde tellal bağıırıyordu.

"– Eyyyyy ahali! Duyduk duymadık demeyin. Cuma günü her haneden bir kağrı, İnebolu'ya yük taşımak üzere gidecektir"... Aynı tellal bir daha, bir daha olmak üzere 3 sefer bağıırdı. Bu, konunun önemini vurgulamak içindi. Üç sefer aynı şeyin bağııldığı pek vaki değildi. Demek ki bu konu olağanüstü bir önem arz ediyordu.

Şerife Bacı'nın Hikayesi

Site Yönetimi tarafından yazıldı.

Pazartesi, 09 Ağustos 2004 22:30 - Son Güncelleme Perşembe, 16 Haziran 2011 16:06

Herhangi bir sebeple tellal bağırmışsa, o akşam konunun görüşülmesi için köy odasında toplantı yapılırdı. Bunu herkes bildiğinden, toplantı için ayrıca duyuru yapılmamıştı. Akşam yapılan toplantıda Muhtar şu açıklamayı yaptı:

– Ankara'da açılan yeni Meclis ve kurulan hükümet, Anadolu'ya saldıran Yunan askerine son darbeyi vurabilmek için kış boyunca hazırlık yapıyormuş. Kulakları çınlasın iki ay kadar önce köyümüze gelen M. Âkif, camimizde verdiği vaazda:

– "Bir milletin hayat hakkı ve varlığını sürdürme konusunda üstünüze bir görev düşerse, yerine getirmekte aslâ tereddüt etmeyiniz. Vatana sahiplenmek için gerekirse herbirimiz, toprağın koynuna girmeye aday olabilmeliyiz ki, bu vatan bizimdir diyebilelim," demişti. Komşular! Sizin anlayacağınız, deniz yoluyla İnebolu'ya getirilen cephane ve top mermilerinin cepheye taşınması için bütün çevre köylere görev verilmiş. Adına ister imece, ister salma, ister başka birşey deyiniz; taşıma işi muhakkak halledilecektir. Bizim köyün taşıma sırası Cuma günü olarak bildirildi. O gün, İnebolu'dan 80 kağrı cephane yüklenerek Kastamonu'ya doğru yola çıkmamız gerekiyor. Herkes hazırlığını buna göre yapsın. Muhtar, bir de liste hazırlamıştı. Listeyi baştan sona okudu. Sonra da:

– Burada olanlar olmayanlara haber versin, dedi.

Herkes birbirinin yüzüne "Burada kimler yok?" der gibi baktı... Toplantıda sekiz isim yoktu. Bunlar adına da zaten kadın veya çocuk yaşta gençler gidecekti. O akşam köy bekçisi sekiz kişinin evini dolaşıp yola ne zaman ve nasıl çıkılacağını bildirdi. Her evden bir kağrı duyurunun yapıldığı şekilde Cuma günü vardı. Şerife Gelin de bunlar içerisinde idi.

Tarih, 1921 yılının son günleriydi. Birdenbire bastıran kar yolları kaplamıştı. Sıra ile cephaneler yüklendi. Yükleme yapılan kağrı yola çıkıyordu. Şerife Gelin, köyde bakacak kimsesi olmadığı için Elif'i yanına almıştı. Şerife Gelin'in kağrısına top mermileri yüklendi, yol verildi... Şerife Gelin, İnebolu çıkışında kağrıyı durdurdu. Oraya kadar sırtında taşıdığı kızı Elif için top mermilerinin arasında bir yer ayarladı. Tek korunma aracı yün yorganını da top mermilerini ve kızını yağıştan korusun diye, kağrı üzerine örttü. Sonra tekrar kağrı başına geçip "Bismillah" diyerek öküzleri çekmeye başladı. Bu görevi onlarca köy, binlerce kağrı yaptığı için yol güvenliği konusunda bir sorun yoktu. Soğuğa karşı korunaklı oldun mu tamam! Hele hele öküzlerin iyi ise, işin kolay! Şerife Gelin, öküzleri çekiyor, kar ise yağıyor, yağıyordu. Kağrı tekerleri karla karışık çamurlu yollarda makamsız bir gıcirtının zevksizliğiyle ilerliyordu. Şerife Gelin'in bir korkusu vardı; kendinden bile sakladığı bir korku. Kalbinde kocaman bir çıban, çaresiz bir dertti bu... Ama onu hatırlamak istemiyor; azimle, hırsıyla kağrı arabasının önünden tüm engelleri delercesine yürüyordu. İçten içe duâ etmeyi de ihmal etmiyordu. Bu halde epeyce yol aldıktan sonra kağrı birden durdu. Şerife Gelinin yüreciğindeki yara deşilmişti. Evet kara öküz yürümüyordu. Bu her zamanki huyu idi. Zorlamaya, yüke hiç gelemezdi. Şerife Gelin yuları asıldı. Hayır! Gelmiyordu. Öküzün ardına geçip gâh! dedi. Üvendire ile dürttü. Kara öküz biraz yürüyüp tekrar durdu. Bir saat kadar önce yağın kar durmuş, hava soğumaya başlamıştı.

Şerife Gelin:

– Kurbanın olayım kara tosun, beni perişan etme. Arabam top mermisi dolu; Cepheye

Şerife Bacı'nın Hikayesi

Site Yönetimi tarafından yazıldı.

Pazartesi, 09 Ağustos 2004 22:30 - Son Güncelleme Perşembe, 16 Haziran 2011 16:06

yetişmesi lazım. Haydi n'olur yürü. Haydi n'olur. Kara öküz az daha yürüyüp boynunu eğdi, eğdi. Sonra olduğu yere gürpüden çöküverdi.

Şerife gelin:

– Eyvahhh! Ne yapacağım ben şimdi, diyerek tekrar kara öküzün yanına vardı. Yalvarırcasına başını okşadı. Gözlerinden öptü, titreyen sesiyle:

– Haydi kara tosunum. N'olur yatma kalk. Boyunduruğa ben de koşulayım. Yeter ki sen yatma. Kara öküz nice zorlamayla yerinden kalktı. Boyunduruğu kaldıramaz gibi boynunu yere eğiyordu. Bereket öbür eşi sarı öküz güçlü idi; zaten kağrı buraya kadar onun sayesinde gelebilmişti. Şerife Gelin, öküzlerin yularını arabanın okuna taktı. Sonra kara öküz tarafına geçip eğik boyunduruğa öyle bir yüklendi ki, göğsünden bütün vücudunu kaplayan bir ıslaklığın yayıldığını fark etmedi bile.

Kaç defa kara öküz yatmış, kaç defa boyunduruğu Şerife gelin göğüslemiş, bunların artık sayısını unutmuştu... Ne kadar yol aldığını ise hiç bilmiyordu. Şerife Gelin'in karnı açtı. Lâkin açlığı dert etmiyordu. Biricik Elif'i aklına geldi. Tabii ki O'nun da karnı zil çalıyordu. "Elif'imi azıcık emzirebilseydim" dedi. Ama Elif uyuyordu; zaten uyansa da bu soğuk havada çocuk emzirilmezdi. Kendi kendine: "Elif uyanmadan Kastamonu'ya varabilseydim bari"; dedi. Böyle söylenirken, içindeki bir ses karşı dağdan yankılanırcasına gürlledi:

– Ya sonra? Şerife Gelin şaşırıldı birden. Etrafına bakındı, kimsecikler yoktu. Bu gizli ses ile cedelleşmeye başladı:

– Sonrasına Allah kerim.

Meçhul ses:

– Âmennâ! dedi, önce. Sonra da Şerife Gelin'in belki de çaresizlikten hep görmezlikten geldiği bir gizli derdi ham bir çibana iğne sokup patlatır gibi deşiverdi:

– Peki Ilgaz Dağı'nı nasıl tırmanacaksın? Bu kara öküzle, bu kağrı oradan çıkar mı?

– Çıkarrrrrr, diye bağırdı Şerife Gelin; gerçi yüküm Kastamonu'ya kadar ama bu araba Ilgaz dağını da çıkar, Ankara'ya da varır... Cepheye de... Şerife Gelin'in göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Soğuktan donmak üzere olan elleri şimdi sinirinden titriyor, iki de bir üvendireyi elinden yere düşürüyordu. Ilgaz Dağı'nı geçilmez, aşılmaz diyen kimdi? Az önce kendisiyle cedelleşen sesi, sesin sahibini aradı. Hiddetinden dudaklarını kemiriyor, elindeki üvendireyi gart! gurt! diye kürtün öbeklerine saplayıp saplayıp çıkarıyordu. Kendini korkutmaya, caydırmaya, azmini kırmaya çalışan bu sese hınçla bağırdı:

– Heyyy! Bre çılgın ses! Hey bre meçhul korkak! Karınca fıkrasını duymadın mı? Derler ki karınca İstanbul'dan yola çıkmış, mübarek beldeleri görmek ister. Sormuşlar:

– "Nereye gidiyorsun?

Şerife Bacı'nın Hikayesi

Site Yönetimi tarafından yazıldı.

Pazartesi, 09 Ağustos 2004 22:30 - Son Güncelleme Perşembe, 16 Haziran 2011 16:06

– Hacca gidiyorum.

– Sen bu cılız gövdenle, bu çöp bacaklarınla, İstanbul'dan Hicaz'a kadar nasıl gidersin?

– Varamazsam hiç olmazsa yolunda ölürüm ya", demiş. Ben de öyle... varamazsam yolunda ölürüm. Lâkin bu mermiler yollarda kalmaz, bıraktığımız yerden birileri yüklenir ve cepheye mutlaka ulaştırır. Şerife Gelin böyle söylese de, çok iyi bildiği Ilgaz Dağı'nı ve onunla geçen hatıralarını sisli puslu camdan bakar gibi bir süre seyre daldı. Bu seyir, ne durup bakmaya, ne bakıp görmeye benziyordu. Bir hissedişti bu; bir duyuş, bir anlayış... Çookkk uzaklardan gelen, fırtınaya binmiş, dağlarda yankılanan, tepelerde savrulan bir ses; kimbilir belki de Şerife Gelin'in duymak istediği, yahut istemeden duyduğu bir ses... Ilgaz Dağı için, oranın kendi has evladına bakınız, neler fısıldıyordu:

– Ilgaz Dağı, çilenin harman olduğu yer. Ilgaz Dağı; yetimleri, dulları, kimsesizleri ağlatan mekân; gözyaşını kaynağında donduran fırtına seli. Ilgaz Dağı; ümitleri söndüren, hayalleri sükûta erdiren bir hengame...

Nice garibanın çıplak ayakla yürüdüğü bayır. Vardıkça dikleşen, çıktıkça yokuşa vuran yollar... ve içinizdeki aşka, merhamete, sevgiye inat acımasızlaşan dağ... Eşkiyalara taş çıkartan kurt sürüleri. Karıyla kışıyla, geçit vermeyen engebeleriyle, Ilgaz Dağı bir muamma... Kağnıdaki küçük Elif'in ağlaması duyuldu birden. Hıçkırıklara karışan bu feryat, Şerife Gelin'in beynini zonklattı. Yavaş giden kağnyı durdurmadan düşe kalka telaşla arabanın ardına koştu. Yorganı açıp baktı; Elif kızın sesini duyuyor, kendini göremiyordu. Gözlerini yuvasından patlatırcasına açıp bir daha baktı. Elini uzatıp ot kurularını karıştırdı:

– Yavrum! Elif'im, diye bağırdı.

Zavallı yavrucak otların arasındaydı. Boğuk boğuk ağlıyor, hıçkırıyor, kendini yırtıyordu âdeta. Soğuk, dondurucu bir hal aldığı için yorganı Elif kızın ve top mermilerinin üstüne iyice sıkıştırdı. Şerife Gelin'in esas korkusu, top mermilerinin göçüp kaymasıydı. Bu halde zaten Elif kız ezilir yamyassı bir et parçasından farksız hale gelirdi. Tekrar aceleyle arabanın önüne koşup, öküzleri çekmeye başladı. Nice öne geçenler uzaklaşıp görülmez olmuş, nice arkada kalanlar Şerife Gelin'e yetişmiş, geçip gitmişlerdi. Kimse kendisine zimmetlenen cephaneyi yerine teslim etmekten başka bir şey düşünmüyordu. Şerife Gelin'in çektiği kağnyı tekrar durdu. Kara öküz yine yürümüyor, başını geri geri asılıyordu. Şerife Gelin, iyice üşümüş ağzından burnundan gelen salyalar birbirine karışmıştı. Çene kemikleri birbirine vuruyordu. Kağnının kara öküz tarafına geçerek "yazıklar olsun sana; çekil boyunduruktan, çekil de ben koşulayım"; dercesine bir süre baktı. Gözleri kısılmıştı. Bütün vücut azaları titriyordu. Hiddetinden dolayı üvendireyi kaldırdı, kaldırdı; sonra da arka üstü kardan adam gibi göçüverdi.

Şerife Gelin, donmakta olduğunu işte o anda farkettili. Yıkıldığı kar içerisinden çabalayarak kalktıktan sonra, yine zor bela kağnyı arabasının üzerine çıkabildi. Elleri ve ayakları donma noktasına geldiği için kağnyı binerken kaç defa kayıp yere düştüğünün sayısını bilemiyordu. Şerife Gelin, bindiği kağnıdan öküzlere kısık sesiyle ve belki de son defa "gah!" dedi. Sesi yavaş yavaş kayboluyordu. Elif çatlayacak gibi ağlarken, Şerife gelinin kolu kanadı âdeta

Şerife Bacı'nın Hikayesi

Site Yönetimi tarafından yazıldı.

Pazartesi, 09 Ağustos 2004 22:30 - Son Güncelleme Perşembe, 16 Haziran 2011 16:06

robotlaşıyordu. Kağnı serseri bir mayın gibi, şehrin dışındaki Kastamonu kışlasının yakınına kadar gelip orada durdu.

Kar dinmişti; Elif ağlıyordu. Anlaşılan, bütün kuşlar Elif'in yasına, onun feryadını dinleyenlere iştirak ediyorlardı. İşte bu yüzden bu akşam, cümle kuşlar suskun, güvercinler sanki taş kesilmiş; sığırcıklarsa hıçkırmadan son damla gözyaşlarını içlerine akıtıyorlardı. Besbelli ki öyle; öyle olduğu için de sükût, bu mahalle matem gibi siyah otağını kurmuştu.

Bu kimsesiz kağnının yanına giden görevliler karşılaştıkları acıklı manzarayı şöyle not ettiler:

“Kağnı üzerinde soğuktan donan bir kadının cesedi vardı. Donmuş kadının cesedini arabadan indirirken, yorganın altında ağlayan bir çocuk sesi işittik... Top mermilerinin arasında, otlara sarılı eski çulların içinde bir kız çocuğu ağlamaktan bitkin hale gelmiş, boğuk ve kısılan sesinin sanki son feryadını ediyordu.

Hepimizin ortak kanaati şu oldu; Bu Türk anası, evladını ve top mermilerini korumak için kendini feda etmiştir.”

Grup vaktinin kar üzerindeki yansıması, bu kağnının yanına gelenlerin yanaklarından süzülen damlacıkları çiğdem rengine boyamıştı. Batan Güneş ise, Şerifeler, Elifler, Zeynepeler ve kardelenler için yeniden doğmak üzere, kızılığını saklarcasına karanlığın göğsünde yavaş yavaş kayboluyordu.